

پاڙيسري جاحق

03/08/2017

هفتيوار سنٽن پري اجتماع ۾ ٿيڻ وارو
سنٽن پريو بيان

(For Islamic Brothers)

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ وَالصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلٰى سَيِّدِ الْمُرْسَلِيْنَ
اَمَّا بَعْدُ فَاَعُوْذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيْمِ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

پاڙيسري جاحق

اَلصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا رَسُوْلَ اللّٰهِ
وَعَلٰی اٰلِكَ وَاَصْحٰبِكَ يَا حَبِيْبَ اللّٰهِ
اَلصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا نَبِيَّ اللّٰهِ
وَعَلٰی اٰلِكَ وَاَصْحٰبِكَ يَا نُوْرَ اللّٰهِ

نَوَيْتُ سُنَّتَ الْاِعتِكَافِ

(مون سنّت اعتكاف جي نيّت ڪئي)

جڏهن به مسجد ۾ داخل ٿيو، ياد اچڻ تي نفلي اعتكاف جي نيّت ڪري وٺو، جيستائين مسجد ۾ رهندو نفلي اعتكاف جو ثواب حاصل ٿيندو رهندو ۽ ضمناً مسجد ۾ کائڻ پيئڻ به جائز ٿي ويندو.

دُرود شريف جي فضيلت

أُمُّ الْمُؤْمِنِيْنَ حضرت سيدُنَا عائِشَةُ صِدِّيقَةُ رَضِيَ اللّٰهُ تَعَالٰى عَنْهَا کان روايت آهي ته نبي رَحْمَت، شَفِيع اُمّت، تاجدار رسالت صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم جو فرمانِ شفاعت نشان آهي: جيڪو شخص جُمعي جي ڏينهن مون تي دُرود شريف پڙهندو، ته بروز قيامت اُن جي شفاعت منهنجي ذم ڪرم تي هوندي. (ڪنز العمال، ڪتاب الاذڪار، الباب السادس في الصلاة عليه علي آله، ۲۵۵/۱، الجزء الاول، حديث: ۲۳۳۶)

شاني و ناني هو تم ڪافي و واني هو تم درد ڪو ڪر دو دوا تم ۾ ڪروڙون درود

صَلُّوْا عَلٰی الْحَبِيْب! صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلٰی مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀائرو! ثواب حاصل ڪرڻ خاطر بيان ٻڌڻ کان پهريان سنيون سنيون نيتون ڪري وٺون ٿا. فرمانِ مصطفيٰ ﷺ: ”نِيَّةُ الْمُؤْمِنِ خَيْرٌ مِّنْ عَمَلِهِ“ يعني مسلمان جي نيت ان جي عمل کان بهتر آهي.

(المعجم الكبير، سهل بن الساعدي... الخ ج 6، ص 185، الحديث: 5942)

بہ مدني گل: (1) بغير سني نيت جي ڪنهن به نيڪ عمل جو ثواب ناهي ملندو. (2) جيتريون سنيون نيتون وڌيڪ، اوترو ثواب به وڌيڪ.

بيان ٻڌڻ جون نيتون

❁ نگاهون جهڪائي پوري توجهه سان بيان ٻڌندس ❁ ٽيڪ لڳائي ويهڻ
بدران علم دين جي تعظيم خاطر جيترو ٿي سگهيو ٻئي گوڏا وڇائي ويهندس
❁ ضرورت پوڻ تي ٻين جي لاءِ سرڪي جاءِ ڪشاده ڪندس ❁ ڌڪو وغيره
لڳو ته صبر ڪندس، گهوري ڏسڻ ۽ اٽڪڻ کان بچندس ❁ صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيب!
اُذْكُرُوا اللَّهَ ، تُوْبُوا اِلَيَّ اَلله! وغيره ٻڌي ثواب ڪمائڻ ۽ صدا لڳائڻ وارن جي دل
جوئي جي لاءِ بلند آواز سان جواب ڏيندس ❁ بيان کان پوءِ پاڻ اڳتي وڌي
سلام، مصافحو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندس.

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيب! صَلَّيَ اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّد

دعوتِ اسلامي جي اشاعتي اداري مڪتبه المدينه جو شايع ٿيل ڪتاب
”عيونُ الحڪايات (ٻيو حصو)“ جي صفحي نمبر 240 تي هڪ نهايت سبق آموز
حڪايت موجود آهي، اچو! اسان به نهايت توجهه سان ٻڌڻ جي سعادت حاصل
ڪيون ٿا، جيئن

حاتم طائي جي سخاوت

حضرت سيدنا ملخان طائي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰى عَلَيْهِ کان منقول آهي، حاتم طائي جي گهرواريءَ ان جي سخاوت جو هڪ واقعو بيان ڪندي ٻڌايو ته هڪ ڀيري ڏڪار سڄي ملڪ کي وڪوڙي ورتو، زمين تي بلڪل ساوڪ نه ٿي. آسمان تان سڄي سال برسات نه ٿي. اُٺ (Camel) سڄو سڄو ڏينهن پاڻي جي تلاش ۾ ڦرندا هئا پر انهن کي هڪ ڦڙو پاڻي جو نه ملندو. هر ڏي رُوح (جاندار) بُڪ ۽ اُڇ سبب بيتاب هو. هڪ رات سخت سردي هئي ۽ اسان جي گهر ۾ ڪاٺ جي لاءِ هڪ گرھ به نه هو. اسان جا ٻار، عبدالله، عدي، ۽ (هڪ نياڻي) سقائڻ بُڪ سبب تڙپي رهيا هئا. آخرڪار رات ڪافي دير کان پوءِ ٻه ٻار ٽڪجي سمهي پيا. اسان انهن کي هڪ فراسي تي سمهاري ڇڏيو، پوءِ ٽئين کي لپتائي ان کي وندرائڻ لڳاسين، نيٺ هو به سمهي پيو. حاتم طائي چيو: اڄ خبر ناهي مون کي ڇو نند نه پئي اچي؟ پوءِ هو هيڏانهن هوڏانهن هلڻ لڳو. اوچتو اسان جي گهر جي ٻاهران ڪو ڪڙڪو ٻڌڻ ۾ آيو، حاتم طائي وڏي آواز سان چيو: ڪير آهي؟ پر ڪنهن جواب نه ڏنو. مان ٻاهر ويس ۽ حالات جو جائزو وٺي واپس موٽيس ۽ حاتم طائي کي ٻڌايو: اوهان جي ڦلاڻي پاڙي واري آهي، هن سخت وقت ۾ اوهان کان علاوه ڪو ٻيو ان کي نظر نه آيو جنهن وٽ وڃي پناه وٺي. پنهنجي بُڪايل ٻارن کي اوهان وٽ آندو آهي. اهي بُڪ وچان ائين تڙپي رهيا آهن جيئن ڪنهن جانور جا ٻار دانهون ڪري رهيا هجن. اهو ٻڌي حاتم طائي چيو: ان کي جلدي مون وٽ آڻ. مون چيو: اسان جا پنهنجا ٻار بُڪ مان مري رهيا آهن، انهن کي ڏيڻ جي لاءِ اسان وٽ ڪجهه ناهي ته ويچاري پاڙي واري ۽ ان جي ٻارن جي اسان ڪهڙي مدد ڪنداسين؟ حاتم طائي چيو: خاموش رهو، الله تعاليٰ ضرور توهان جو ۽ هنن سڀني جو پيٽ ڀريندو. وڃ!

جلدي ان ڏکيل ماءُ کي اندر سڏي وٺ. مون ان کي سڏيو. ان غريب 2 ٻار پنهنجي هنج ۾ کنيل هئا ۽ 4 ٻار ان کي پڪڙي ان جي پويان آيا پئي. حاتم طائي انهن کي ڪمري ۾ ويهاريو ۽ پنهنجو هڪ بهترين جانور ذبح ڪري باهه ٻاري. جڏهن شُعلا بلند ٿيڻ لڳا ته چُري ڪڍي ان جي ڪل لائي پوءِ ان عورت ڏانهن چُري وڌائيندي چيائين: ڪاءُ! ۽ پنهنجن ٻارن کي به ڪاراءِ پوءِ مون کي چيائين: توهان به ڪاٿو ۽ ٻارن کي به بيدار ڪر ته جيئن هو به پنهنجي بُڪ مٽائي سگهن. اسان جي پاڙي واري ٿورو ٿورو گوشت کائي رهي هئي ان جي جهجڪ کي محسوس ڪندي حاتم طائي چيو: ڪيتري بُري ڳالهه آهي جو تون اسان جي مهمان (Guest) آهين پوءِ به ٿورو ٿورو کائي رهي آهين. هي چئي هو اسان جي ويجهو ئي چڪر ڏيڻ لڳا. اسان سڀئي ڪاٺ ۾ مصروف هئاسين ۽ حاتم طائي اسان ڏانهن ڏسي رهيو هو. اسان خوب پيٽ پري ڪاڌو، پر بخدا! حاتم طائي هڪ ٻوٽي به نه ڪاڌي، حالانڪ هو اسان سڀني کان وڌيڪ بڪايل هو. صبح جو زمين تي هڏن ۽ پاڻ کان سوا ڪجهه به نه بچيو هو.

(عيون الحڪايات، ۲۴۰/۲، ملخصا)

منا منا اسلامي پائرو! بيان ڪيل حڪايت نصيحت جا ڪيئي مدني گل پنهنجي دامن ۾ سَمائي رکيا آهن، مثال طور پهريان جي ماڻهن ۾ پاڙيسرين جي خير خواهي ۽ انهن جي تڪليفن جو احساس ڪيتري قدر هوندو هو، حاتم طائي جيڪو زمانه جاهليت ۾ سخاوت ۾ ڪافي مشهور سمجهيو ويندو هو، خاص ڪري پنهنجي پاڙيسرين (Neighbours) تي گهڻو وڌيڪ مهربان، انهن جو سچو خير خواه ۽ حاجت مند پاڙيسرين جو سهارو هو، ان جي پاڙي ۾ ڪو تڪليف ۾ مبتلا ٿيندو هو ته ان جي راتين جي ننڊ اُڏي ويندي هئي ۽ مٿس بي چيني چائندي ويندي هئي. هن حڪايت مان معلوم ٿيو ته پاڙيسرين سان

حُسن سلوڪ سان پيش اچڻ، قديم زماني کان ئي ماڻهن جي وچ ۾ رائج هو، پوءِ جڏهن اسلام جو سچ اُپريو ته هن عالمگير مذهب ۽ انسانن جي حقن جي سڀ کان وڏي علمبردار دين پاڙيسرين جي حقن جي اهميت کي وڌيڪ چار چنڊ لڳائي ڇڏيا، جيئن اسلام جي خاطر فدا ٿيڻ وارن، خدا تعاليٰ جي احڪامن اڳيان مٿو جهڪائڻ وارن ۽ مُصطفيٰ جانِ رحمت ﷺ جي شيدائين پنهنجي اقوال ۽ كردار سان پاڙيسرين جي حقن جي ادائينگي ۽ انهن سان سهڻو سلوڪ ڪرڻ بابت اهي عظيم مثال قائم ڪري ڏيکاريا جنهن جو مثال تاريخ عالم ۾ ملڻ مشڪل آهي.

اچو! ترغيب لاءِ پاڙيسري سان حُسن سلوڪ تي مشتمل هڪ ايمان افروز حڪايت ٻڌون ٿا ۽ نصيحت جا مدني گل حاصل ڪيون ٿا، جيئن

هڪ پاڙيسري جي توبه

حضرت سيّدنا عبدالله بن رجاہ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ بيان ڪن ٿا ته ڪوفي ۾ امام اعظم ابو حنيفه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ جي پاڙي ۾ هڪ موچي (Cobbler) رهندو هو جيڪو سڄو ڏينهن محنت مزدوري ڪندو هو ۽ رات جو دير سان گهر ۾ مچي يا (ڪنهن ٻي جانور جو) گوشت آڻي ان کي پيچي کائيندو هو. ان کان پوءِ شراب پيئندو هو، جڏهن شراب جي نشي ۾ بدمست ٿي ويندو هو ته خوب گوڙ شور ڪندو هو. اهڙي طرح رات دير تائين سلسلو رهندو هو ايسٽائين جو ان کي ننڊ وٺي وڃي. ڪروڙين حنفين جي عظيم پيشوا حضرت سيّدنا امام اعظم ابوحنيفه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ کي ان هُل هنگامي سان بيحد تڪليف ٿيندي هئي، پر پاڻ سڄي رات نماز ۾ مشغول رهندا هئا. هڪ رات ان پاڙيسري موچي جو آواز نه ٻڌو. صبح جو ان جي باري ۾ پڇا ڪرڻ تي خبر پئي ته ڪلهه رات ان کي

سپاهين پڪڙي ورتو آهي ۽ هو قيد ۾ آهي. امامِ اعظم رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰى عَلَيْهِ فجر نماز ادا ڪئي ۽ پنهنجي سواري تي سوار ٿي خليفِي (Caliph) وٽ پهتا ۽ پنهنجي اچڻ جي خليفِي کي اطلاع موڪلي. خليفِي حڪم ڏنو، سندن سواري جي لغام وٺي نهايت ئي احترام سان فرش شاهي تائين وٺي اچو ۽ سندن کي سواري تان نه لهڻ ڏنو وڃي، سپاهين ائين ئي ڪيو. خليفِي معلوم ڪيو: ڇا حڪم آهي؟ پاڻ فرمايائون: منهنجو هڪ پاڙيسري موچي آهي جنهن کي ڪله رات سپاهين پڪڙي ورتو آهي ان جي آزادي جو حُڪم فرمايو. خليفِي فرمان جاري ڪيو ته ان موچي (Cobbler) کي هڪدم آزاد ڪيو وڃي ۽ هر ان قيدي کي به آزاد ڪيو، جيڪو اڄ جي ڏينهن پڪڙيو ويو آهي، پوءِ سڀني کي آزاد ڪيو ويو.

پوءِ امامِ اعظم رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰى عَلَيْهِ سواري تي سوار ٿي موٽي آيا. هو پاڙيسري سندن پويان پويان هلڻ لڳو ته امامِ اعظم رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰى عَلَيْهِ پڇا ڪئي: اي نوجوان! ڇا اسان توهان کي ڪا تڪليف ڏني؟ ان عرض ڪيو: نه بلڪ اوهان ته منهنجي مدد فرمائي ۽ منهنجي سفارش فرمائي، الله تعاليٰ اوهان کي هن جي بهتر جزا عطا فرمائي ته پاڻ پاڙيسري جي حرمت ۽ حق جي رعايت فرمائي. ان کان پوءِ ان شخص توبه ڪئي ۽ گناهن کي ڇڏي ڏنو.

(مناقب الامام الاعظم، ص ۲۲۵، ۲۲۶، ملخصاً)

خير خواه هم بهي پڙوسى ڪے بنين ڪرم يا مصطفےٰ فرمايے
نعمتِ اخلاق ڪر ديڄے عطا ڪرم يا مصطفےٰ فرمايے

صَلُّوْا عَلَی الْحَبِیْب! صَلَّی اللہُ تَعَالٰی عَلٰی مُحَمَّد

منا منا اسلامي پائرو! ٻڌو اوهان ته اسان جي امامِ اعظم ابو حنيفه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰى عَلَيْهِ

پنهنجي پاڙيسرين سان ڪهڙي حُسن سُلوك جو رويو ڪندا هئا، باوجود هي جو سندن پاڙيسري شراب جي نشي ۾ بدمست ٿي رات دير تائين اوهان کي اُڏيت ڏئي سندن عبادت ۾ رنڊڪ جو سبب بڻجندو هو، پر ڦربان ويججي جو وقت جا ايترا وڏا امام ٿي به پاڻ پنهنجي پاڙيسري جي هن تڪليف واري حرڪت تي ان کي پتر جو جواب پتر سان ڏيڻ يا ڪنهن به طرح جي بدسُلوكي ڪرڻ بدران صبر جو مُظاهرو ڪيو ۽ مسلسل درگزر ڪندا رهيا، ايستائين جو جڏهن ان پاڙيسري کي ڪنهن جُرم ۾ گرفتار ڪيو ويو ته پاڻ وٽ هي موقعو هو ته ان جي خلاف مُقدّمو ڪن ها يا خليفي سان ان جي شڪايت ڪري ان کي سزا ڏيارين هئا پر پاڻ ائين ڪجهه به نه ڪيو بلڪ پاڙي جي حق جي رعايت ڪندي وقت جي خُليفي وٽ وڃي ان جي جائز سفارش ڪري ان کي قيد مان آزاد ڪرايو. سندن هن حُسن اخلاق جو ان جي دل تي اهڙو اثر ٿيو جو ان پنهنجي اڳوڻن سمورن گناهان کان سڄي توبه ڪئي ۽ هميشه جي لاءِ گناه ڪرڻ ڇڏي ڏنائين.

بھری ہے جھولی ہر ایک گدا کی

ہے دھوم چاروں طرف سخا کی

امام اعظم ابو حنیفہ

عطا ہو مجھ کو بھی طیبہ کا غم

(وسائلِ بخشش مُرمّم، ص 573)

صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلٰى مُحَمَّدٍ

صَلُّوْا عَلَی الْحَبِیْب!

منا منا اسلامي پائرو! معلوم ٿيو ته پاڙيسري جي طرفان جيڪڏهن ڪا تڪليف پهچي ته اسان کي جذبات ۾ اچي ان سان جهيڙو جهڻو ڪرڻ، ان جي خلاف سخت ڪاروائي ڪرڻ يا ان کي ڪنهن طرح جو نقصان پهچائڻ جي بدران صبر جو مُظاهرو ڪرڻ گهرجي، چو ته پاڙيسري جي تڪليفن تي صبر

ڪرڻ جي برڪت سان انسان الله **عَزَّ وَجَلَّ** جو محبوب بڻجي ويندو آهي - جيئن محبوبِ رَبِّ العَزَّتِ، مُحْسِنِ انسانيَتِ **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** جو فرمانِ عاليشان آهي: جن ماڻهن سان الله **عَزَّ وَجَلَّ** محبت فرمائي ٿو ان ۾ اهو شخص به شامل آهي، جنهن جو بُرو پاڙيسري ان کي ايذاء ڏئي ته هو ان جي ايذاء تي صبر ڪري ايستائين جو الله **عَزَّ وَجَلَّ** ان جي زندگي يا موت جي ذريعي ڪفايت فرمائي.

(معجم كبير، ۱۵۲/۲، حديث: ۱۶۳۷)

پاڙي جو حق ڇا آهي؟

حُجَّةُ الْإِسْلَام حضرت سَيِّدُنَا امام محمد غزالي **رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** فرمائن ٿا: ياد رکڻ! پاڙي جو حق صرف هي ناهي ته پاڙيسري کي تڪليف پهچائڻ کان پاسو ڪيو وڃي، بلڪ پاڙيسري جي طرفان پهچڻ واري تڪليفن کي برداشت (Tolerate) ڪرڻ به پاڙي جي حقن ۾ شامل آهي. ڇاڪاڻ ته ائين به ٿيندو آهي ته هڪ شخص پنهنجي پاڙيسري کي تڪليف ناهي پهچائيندو ۽ هو ان جي بدلي ان کي تڪليف ناهي ڏيندو، حالانڪ اهڙي طرح پاڙي جو حق ادا ناهي ٿيندو، تنهنڪري صرف تڪليفن کي برداشت ڪرڻ تي ئي اِڪْتِفَا نه ڪري بلڪ ضروري آهي ته ان سان نرمي ۽ سٺي طريقي سان پيش اچي.

(احياء العلوم، ڪتاب اداب الالفه -- الخ، ۲۶۷/۲)

منا منا اسلامي ڀائرو! اسان کي به گهرجي ته پنهنجي پاڙيسرين سان حُسنِ سُلُوك سان پيش اچون جيڪڏهن هو ڪنهن آزمائش ۾ مُبتَلَا هجي مثال طور ان جو ٻار گم ٿي وڃي، انهن ۾ فوتگي يا ڏاڙو لڳي، مڪان يا ڇت ڪري پوي، باه لڳي وڃي يالاٽ، پاڻي، بيماري، روزگار، گهريلو ناچاڪين يا ڪوڙن مُقَدِّمن جهڙن مسئلن ۾ ڦاٿل هجي ته اسان کي هڪدم پنهنجي طاقت

جي مطابق ان جي حاجت روائي ڪندي ان کي مسئلن جي دلدل مان ڪڍڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، چوٽه پاڙيسرين سان سنو سلوڪ ڪرڻ اهڙو بهترين عمل آهي جو جنهن جي تعليم خود اسان جو رب ڪريم **عَزَّ وَجَلَّ** اسان کي ارشاد فرمائي رهيو آهي. جيئن سيپاري 5 سُورَه نِسَاءَ جي آيت نمبر 36 ۾ ارشاد باري تعاليٰ آهي:

ترجمو ڪنز الايمان: ۽ الله جي عبادت ڪريو ۽ ڪنهن کي به اُن جو شريڪ نه ٺاهيو، ۽ ماءُ پيءُ سان ڀلائي ڪريو، ۽ مائٽن ۽ يتيمن ۽ محتاجن ۽ ويجهي پاڙي وارن ۽ پري جي پاڙي وارن ۽ پاسي جي ساٿي ۽ مُسافر ۽ پنهنجي ٻانهي ۽ غلام سان بيشڪ الله کي چڱو نٿو لڳي ڪوئي به پاڻ پائيندڙ ۽ وڏائي ڪندڙ.

وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا
وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ
وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَالْجَارِ ذِي
الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ
بِالْجُنُبِ وَابْنِ السَّبِيلِ ۚ وَمَا
مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ
مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا ﴿٣٦﴾

هن آيت سڳوري جي تحت تفسيراتِ احمديه ۾ آهي ته قريب جي پاڙيسري مان مراد اهو آهي جنهن جو گهر پنهنجي گهر سان مليل هجي ۽ پري جي پاڙيسري مان مراد اهو آهي جيڪو محلہ دار ته هجي پر ان جو گهر پنهنجي گهر سان مليل نه هجي يا جيڪو پاڙيسري به هجي ۽ رشتيدار به اهو قريب جو پاڙيسري آهي ۽ هو جيڪو صرف پاڙيسري هجي، رشتيدار نه هجي هو پري جو پاڙيسري يا جيڪو پاڙيسري به هجي ۽ مسلمان به اهو قريب جو پاڙيسري ۽ اهو جيڪو صرف پاڙيسري هجي مسلمان نه هجي هو پري جو پاڙيسري آهي.

(تفسيراتِ احمديه، النساء، تحت الآية: ۳۶، ص ۲۷۵)

منا منا اسلامي پائرو! ٻڌو اوهان ته اسلام ڪيترو پيارو مذهب آهي جيڪو نه صرف اسان کي والدين ۽ رشتيدارن سان پلائي جو درس ڏئي ٿو بلڪ هي به سڀڪاري ٿو ته اسان کي پنهنجي قريبي ۽ پري جي پاڙيسرين سان ڪهڙي نموني جو ورتاءُ ڪرڻ گهرجي. **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ** قرآن ڪريم جي علاوه احاديث مبارڪه ۾ به ڪثرت سان پاڙيسرين جي اهميت، انهن سان چڱو سلوڪ ڪرڻ ۽ انهن جي حقن جي بجا آوري جو ذهن ڏنو ويو آهي. اچو! هن باري ۾ هڪ نهايت ئي پياري حديث پاڪ ٻڌون ٿا ۽ ان مان حاصل ٿيندڙ مدني گلن کي پنهنجي دل جي مدني گلدستي ۾ سجائڻ جي ڪوشش ڪيون ٿا،

نبي ڪريم، روف رحيم **صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم** جن ارشاد فرمايو: توهان کي معلوم آهي ته پاڙيسري جو حق ڇا آهي؟ (پوءِ پاڻ ئي ارشاد فرمايائون:) ته جڏهن هو توهان کان مدد گهري، مدد ڪريو ۽ جڏهن قرض گهري قرض ڏيو ۽ جڏهن محتاج ٿئي ته ان کي ڏيو ۽ جڏهن بيمار ٿئي عيادت ڪريو ۽ جڏهن ان کي خير پهچي ته مبارڪ باد ڏيو ۽ جڏهن مُصِيبَت پهچي ته تعزيت ڪريو ۽ مري وڃي ته جنازي سان گڏ وڃو ۽ بغير اجازت پنهنجي عمارت ٻُڌند نه ڪريو جو ان جي هوا روڪي ڇڏيو ۽ پنهنجي ديڳڙي سان ان کي نه ايڏايو، پر ان مان ڪجهه ان کي به ڏيو ۽ ميوا خريد ڪيو ته انهن کي به هديو ڪريو ۽ جيڪڏهن هديو نه ڪرڻو هجي ته لڪائي گهر آڻيو ۽ توهان جا ٻار ان کي ڪٿي ٻاهر نه نڪرن جو پاڙيسري جي ٻارن کي رنج ٿيندو. توهان کي معلوم آهي ته پاڙيسري جو ڪهڙو حق آهي؟ قسم آهي ان جو جنهن جي قبضهءِ قدرت ۾ منهنجي جان آهي! مڪمل طور تي پاڙيسري جو حق ادا ڪرڻ وارا گهٽ آهن، اهي ئي آهن جن تي الله **عَزَّوَجَلَّ** جي مهرباني آهي. حضور **(صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم)** پاڙيسرين جي باري ۾ مسلسل وصيت ڪندا رهيا ايسٽائين جو ماڻهن گمان ڪيو ته پاڙيسري کي وارث ڪري ڇڏيندا. پوءِ حضور **(صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم)** جن

فرمايو: پاڙيسري 3 قسم جا آهن، بعض جا 3 حق آهن، بعض جا 2 ۽ بعض جو هڪ حق آهي. جيڪو پاڙيسري مسلمان هجي ۽ رشتيدار هجي، ان جا 3 حق آهن. حق جوار (يعني پاڙي جو حق) ۽ حق اسلام ۽ حق قربت. مسلمان پاڙيسري جا 2 حق آهن، حق جوار ۽ حق اسلام ۽ غير مسلم پاڙيسري جو صرف هڪ حق جوار آهي.

(شعب الايمان، باب في اكرام النجار، حديث: ۷/۹۵۶۰ - ۸۴)

منا منا اسلامي پائرو! بيان ڪيل حديث پاڪ مان هر عقلمند شخص چڱي طرح هي اندازو لڳائي سگهي ٿو ته پاڙيسرين جي حقن جي بجا آوري، انهن جي خبر گيري ۽ حاجت روائي ڪرڻ، انهن جي دلجوئي ڪرڻ، انهن سان سٺو ورتاءُ ڪرڻ، انهن کي خوش رکڻ ۽ انهن کي تڪليف (Trouble) نه پهچائڻ جي حوالي سان اسلامي تعليمات ڪيتري شاندار آهي جو جيڪڏهن اڄ مسلمان صحيح معنيٰ ۾ هنن حسين تعليمات کي پنهنجي زندگي جو حصو بڻائن ۽ انهن جي مطابق عمل پيرا ٿين ته اهو ڏينهن پري ناهي جو اسان جي معاشري ۾ حقيقي معنيٰ ۾ مدني انقلاب برپا ٿي وڃي ۽ معاشره امن جو گهوارو بڻجي وڃي، پر افسوس! ته جيئن جيئن اسان زمانه نبوي کان پري ٿيندا پيا وڃون ۽ ٻين مُعاملن سان گڏوگڏ هاڻي پاڙيسرين جي حقن جي ادائينگي جي مُعاملي ۾ به پستي جي اونهي ڪاٺي ۾ ڪرندا پيا وڃون، هڪ ئي گهٽي، محلي ۾ سالن جا سال گذري وڃڻ جي باوجود پنهنجي پاڙيسري جي سڃاڻپ، ان جي موجودگي ۽ پاڙي جي حق کان غفلت جو هي عالم هوندو آهي جو جيڪڏهن ڪو شخص پنهنجي ڪنهن عزيز سان ملڻ اچي ۽ اسان کان انهيءَ گهٽي يا محلي ۾ رهندڙ پنهنجي ڪنهن عزيز جو پتو معلوم ڪري ته اسان پريشان ٿي ويندا آهيون- ڇاڪاڻ ته اسان کي بلڪل خبر ناهي هوندي ته اسان جي پاڙي ۾ ڪير رهي ٿو، ان جو نالو ڇا آهي، ڪم ڪهڙو ڪري ٿو،

اسان ته بس پنهنجي مستي ۾ اهڙا مست رهڻ وارا آهيون جو پاڙي ۾ ميت ٿي وڃي، ڪو بيمار هجي يا ڪنهن پريشاني جو شڪار ٿئي ته اسان کي تعزيت ۽ عيادت ڪرڻ يا ان کي ڊلاسو ڏيڻ جي به توفيق نصيب ناهي ٿيندي.

ها! مالدارن، سينن، افسرن، وزيرن، صاحبِ منصب ماڻهن، خاص دوستن، برادري وارن يا اهڙا پاڙيسري جنهن کان اسان کي پنهنجو ڪم ڪڍڻو هجي ته ان وٽ اسان خوشي غمي جي موقعن تي اڳتي پوئتي ٿيندي نظر ايندا آهيون يا انهن کي پاڻ وٽ ٿيندڙ تقريبن (Functions) ۾ گهرائيندا آهيون، پر غريب پاڙيسرين جي خير خواهي ڪرڻ يا انهن سان تعلق قائم رکڻ اسان پنهنجي شان جي خلاف سمجهندا آهيون، بعض نادان ته ايتري قدر بي حس هوندا آهن جو گهر جي اندر موجود بڪ ۽ اُڇ، بيماري يا آزمائش ۾ مبتلا پاءُ، پينرن ايسٽائين جو والدين تائين جي خبر گيري نٿا ڪن ته اندازو لڳايو ته هو گهر جي ٻاهران پاڙيسرين جو ڪهڙو خيال رکندا ۽ ڇا انهن جا حق ادا ڪندا. پاڙيسرين جي حقن جي اهميت جو اندازو هن ڳالهه مان لڳايو ته ڪيئي بزرگن نه صرف پاڻ پاڙيسرين جا حق ادا ڪيا، بلڪ ٻين ماڻهن کي به ان جي ترغيب ڏياري آهي. جيئن

پاڙيسرين جا عام حق

حُجَّةُ الْإِسْلَام حضرت سيّدنا امام محمد غزالي رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ پڙيسرين جا حق بيان ڪندي فرمائن ٿا: پاڙيسرين سان سلام ۾ اڳرائي ڪري ◈ انهن سان ڊگهي گفتگو نه ڪري، ◈ انهن جي حالات جي باري ۾ گهڻا سوال نه ڪري، ◈ جڏهن اهي بيمار هجن ته انهن جي عيادت ڪري ◈ مُصِيبَت جي وقت انهن جي غم خواري ڪري، ◈ مُشڪل وقت ۾ انهن جو ساٿ ڏي، ◈ خوشي

۾ انهن کي مبارڪ باد ڏي، ۽ انهن جي خوشي ۾ شرڪت ڪري، ۽ انهن جي ڪوتاهين کي مُعاف ڪري، ۽ پنهنجي گهر جي ڇت تان انهن جي گهر ۾ جهاتي نه پائي، ۽ انهن جي ديوار تي چهتير يا گارڊر رکي، انهن جي طرف نيساري مان پاڻي ڪيرائي ۽ انهن جي صحن ۾ مٽي وغيره وجهي انهن کي تڪليف نه پهچائي، ۽ انهن جي گهر جي رستي کي سوڙهو نه ڪري، ۽ جيڪو ڪجهه هو پنهنجي گهر وٺي وڃي ان تي نظر نه رکي، ۽ جيڪڏهن انهن جا عيب ان تي ظاهر ٿين ته انهن کي لڪائي، ۽ جيڪڏهن انهن کي ڪو حادثو پيش اچي ته هڪدم انهن جي مدد ڪري، ۽ پاڙيسرين جي غير موجودگي ۾ انهن جي گهر جي حفاظت (Safety) ڪرڻ ۾ غفلت جو مُظاهرو نه ڪري، ۽ انهن جي خلاف ڪا ڳالهه نه ٻڌي، ۽ انهن جي (عورتن) جي اڳيان نگاهون هيٺ رکي، ۽ انهن جي اولاد سان نرمي سان گفتگو ڪري، ۽ دين ۽ دنيا جي جنهن مُعاملي ۾ انهن کي رهنمائي جي ضرورت هجي ته ان ۾ انهن جي رهنمائي ڪري. (احياء العلوم، ۲/۷۷۲)

منا منا اسلامي پائرو! اسان جي اسلافِ ڪرام کي رب تعاليٰ جتي ٻين گهڻين عُمده خوبين سان نوازيو هو اتي هي عظيمُ الشان وصف به انهن جي مبارڪ طبيعتن ۾ پختو هو ته هي حضرات پاڙيسرين جي مُعاملي ۾ نهايت مُحفاظ هئا، پاڙيسرين کي اسلام ۾ ڪهڙو مقام ۽ رتبو حاصل آهي، انهن جا ڪهڙا حق آهن؟ انهن طرفان ملندڙ تڪليفن جي جواب ۾ انهن سان ڪهڙو سُلُوك ڪرڻ گهرجي هي حضرات انهن تمام شين کي ٻين جي مُقابلي ۾ بهتر طور تي سمجهندا هئا، اسان ته پاڙيسرين جو بُرو چاهڻ وارا ۽ پتر جو جواب پتر سان ڏيڻ جا قائل آهيون، جڏهن ته هي الله وارا سڄي زندگي حُقوقُ الله ۽ حُقوقُ العباد جي رعايت ڪرڻ بالخصوص پاڙيسرين جي حقن جي بجا

آوري، انهن جي خير خواهي، انهن سان حُسن سُلُوك سان پيش اچڻ جو عملي مُظاهرو ڪندا هئا، اچو ترغيب طور ان باري ۾ بزرگانِ دين جون ڪجهه ايمان افروز حڪايتون ٻڌي ان مان حاصل ٿيندڙ مدني گلن تي عمل جي نيت ڪيون ٿا،

غير مسلم مسلمان ٿي ويو!

حضرت سيدنا مالڪ بن دينار رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰى عَلَيْهِ ڪرائي تي هڪ گهر ورتو، ان گهر سان گڏوگڏ هڪ يهودي جو گهر هو. اهو يهودي بغض ۽ دشمنيءَ جي بنياد تي نيساري جي ذريعي گندو پاڻي ۽ گندگي اوهان جي گهر مبارڪ ۾ اچلائيندو هو، پر پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰى عَلَيْهِ خاموش ئي رهندا هئا. آخرڪار ان هڪ ڏينهن پاڻ اچي عرض ڪيو: سائين! منهنجي نيساري مان ڪرڻ واري گندگيءَ مان توهان کي ڪا شڪايت ته ناهي؟ پاڻ وڏي نرمي (Softness) سان فرمايو: ”نيساري مان جيڪا گندگي ڪرندي آهي ان کي ٻهاري سان صاف ڪري ڇڏيندو آهيان.“ ان چيو: توهان کي ايتري تڪليف هجڻ جي باوجود غصو ڇو نٿو اچي؟ فرمايائون: ايندو ته آهي پر پي ويندو آهيان، ڇو ته (سپياري 4 سورہءِ آل عمران جي آيت نمبر 134 ۾) خدائے رحمن عَزَّوَجَلَّ جو فرمانِ عاليشان آهي:

وَالْكُظَيْبِ الْغَيْظِ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

ترجمو ڪنز الايمان: ۽ غصو پيئڻ وارا ۽ ماڻهن کان درگزر ڪرڻ وارا ۽ نيڪ ماڻهو الله جا محبوب آهن۔

جواب ٻڌي ڪري اهو غير مسلم مسلمان ٿي ويو. (تذڪرة الاولياء، ص ۵۱)

اخلاق هون اچھه مرا کردار هو سُتھرا محبوب کا صدقہ ٿو مجھے نیک بنا دے
صَلُّوْا عَلَی الْحَبِیْب! صَلَّی اللہُ تَعَالٰی عَلٰی مُحَمَّد

سڄو گھراڻو مسلمان ٿي ويو

حضرت بايزيد بسطامي رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ جو هڪ غير مسلم پاڙيسري سفر تي ويو، ان جا ٻار ٻچا گھر رهجي ويا، رات جو ان جو ٻار روئندو هو، پاڻ (ان جي زال کان) پڇيو ته ننڍڙو ڇو ٿو روئي؟ هن چيائين گھر ۾ چراغ (Lamp) ناهي، ٻار اونداهي ۾ گھيرائي ٿو. ان ڏينهن کان پاڻ روزانو چراغ ۾ خوب تيل پري روشن ڪري ۽ ان جي گھر موڪليندا هئا، جڏهن هو غير مسلم سفر تان واپس موٽيو ته ان جي گھرواريءَ هي واقعو ٻڌايو، هن غير مسلم چيو ته جنهن گھر ۾ بايزيد جو چراغ اچي ويو، اتي اونداهي ڇو؟ هو سڀئي مسلمان ٿي ويا.

(مرآة المناجیح، ۵۷۳/۶، ملخصاً)

سهل تستري جو پاڙيسري سان حسن سلوڪ

حضرت سيدنا سهل تستري رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ جو هڪ پاڙيسري جيڪو غير مسلم هو، ان جي گھر جي بيٺ الخلا (Bathroom) مان هڪ سوراخ حضرت سيدنا سهل تستري رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ جي گھر ڏانهن نڪري پيو، جنهن مان نجاست ڪرندي هئي، پاڻ رات جو سڄي ڏينهن ۾ ڪرڻ واري گندگي هڪ ڪنڊ ۾ جمع ڪندا هئا جڏهن پاڻ بيمار ٿيا ته پاڻ ان کي سڌي ان کي سڄو واقعو ٻڌايو ۽ معذرت پري انداز ۾ چيائين: مون کي ڊپ آهي ته (منهنجي وفات کان بعد) منهنجا وارث هن ڳالهه کي برداشت نه ڪري سگهندا ۽ توهان سان وڙهي پوندا. ان کي ايتري وڏي تڪليف تي صبر ڪرڻ تي گھڻو تعجب ٿيو، ان عرض ڪيو: اوهان ايتري عرصي سان مون سان اهڙو معاملو يعني برداشت ڪندا رهيو ۽ مان آهيان جو اڃا تائين ڪفر تي قائم آهيان اوهان هٿ وڌايو ته جيئن مان مسلمان ٿي وڃان. پاڻ بزرگ هٿ وڌايو ۽ هو (غير مسلم انهيءَ وقت ڪلمو پڙهي) مسلمان ٿي ويو، ان کان پوءِ بزرگ صاحب جو به وصال ٿي ويو.

(ڪتاب الڪباير، ص ۲۴۱، ملخصاً)

40 گهرن تي خرچ ڪندا هئا

حضرت سيدنا عبدالله بن ابي بڪر رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ پنهنجي پاڙي جي گهرن مان ساڄي کاٻي ۽ اڳيان پويان جي 40،40 گهرن جي ماڻهن تي خرچ ڪندا هئا، عيد جي موقعي تي انهن کي قرباني جو گوشت (Meat) ۽ ڪپڙا موڪليندا هئا ۽ هر عيد تي 100 غلام آزاد ڪندا هئا. (المستطرف، ۱۰/۲۷۶)

خواجہ غريب نواز رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ ۽ پاڙيسرين جاحق

حضرت سيدنا خواجہ غريب نواز رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ پنهنجي پاڙيسرين جو گهڻو خيال رکندا هئا، انهن جي خبر گيري ڪندا هئا، جيڪڏهن ڪنهن پاڙيسري جو انتقال ٿي ويندو هو ته ان جي جنازي سان گڏ ضرور ويندا هئا، ان جي تدفين کان بعد جڏهن ماڻهو واپس موٽندا هئا ته پاڻ تنها ان جي قبر وٽ تشریف فرما ٿي ان جي لاءِ مغفرت ۽ نجات جي دُعا ڪندا هئا ۽ ان جي گهروارن کي صبر جي تلقين ڪندا هئا ۽ انهن کي تسلي ڏيندا هئا. (معين الارواح، ص ۱۸۸، بتغير)

منا منا اسلامي پائرو! ٻڌو اوهان ته پاڙيسرين جي حقن جي مُعاملي ۾ اسان جي بُزرگانِ دين جو انداز ڪيتري قدر شاندار هو جو جنهن جي حُسن سُلُوك جون برڪتون نه صرف مسلمان پاڙيسرين کي ميسر هيون، بلڪ غير مسلم (Non muslim) پاڙيسري به انهن جي حُسن سُلُوك سان گهڻو متاثر هئا، باوجود هن جي جو انهن جو پاڙيسري انهن کي اذيت ڏيڻ ۾ ڪا ڪسر نه ڇڏي پر هي حضرات صبر ۽ رضا جا پيڪر بڻجي پاڙيسري طرفان پهچڻ واري اذيتن کي برداشت ڪندا هئا، انهن کي عيد جي خوشين ۾ پاڻ سان گڏ شريڪ ڪندا هئا ايسٽائين جو پاڙيسري جي انتقال کان بعد ان جي جنازي ۾ ويندا هئا، ان جي لاءِ مغفرت جي دعا ڪندا هئا ۽ ان جي گهر وارن کي صبر جي تلقين ڪندا هئا ۽ اهو ئي اسلامي تعليمات جي تقاضا آهي- افسوس! صد

افسوس! اڄ هر شخص پنهنجن حقن جي لاءِ ته آواز بلند ڪري ٿو پر پنهنجي پاڙيسرين جي حقن جي بلڪل پرواهه ناهي ڪندو، اسان پاڻ ته ڪثير نعمتن مان فيضياب ٿيندا آهيون ۽ لذيذ غذائن تي هٿ صاف ڪندا آهيون، پر اسان جا پاڙيسري ڪهڙن حالتن مان گذري رهيا آهن، اسان کي ان جي ڪا پرواهه ناهي، جيڪڏهن اسان جو ڪو ضرورت مند پاڙيسري اسان کان ڪنهن شيءِ جو ٿي سوال ڪري ويهي ته ان جي حاجت روائي تي قدرت جي باوجود به اسان ڪنجوسي جو مظاهرو ڪندا آهيون، ڪڏهن ڪڏهن ته انتهائي ناپسنديده سلوڪ سان پيش ايندا آهيون، اهڙي طرح بعض نادانن جو هي حال آهي ته هو پنهنجو ڪچرو مثال طور ميون يا سبزين جون ڪلون، قرباني جي جانور جو رت، ان جي پيچ يا چيچڙا وغيره اڇلائڻ، گندو پاڻي ڇڏڻ، ٻلا اجازت ان جي گهر ۾ جهاتيون پائڻ، شادي يا ٻين تقريبن تي گانا (Songs) هلائڻ، فائرنگ يا آتش بازي ڪرڻ، ان جي گهر يا دڪان اڳيان ٻلا وجهه رُڪاوٽ لڳائڻ، ان جي گهر جي گهٽي وڃائڻ، ان جي ٻارن کي ڌمڪائڻ، مارڻ، ان جي ذات يا ان سان متعلق شين مثال طور قرباني جي جانور، مڪان، دڪان يا گاڏي وغيره مان عيب ڪڍڻ، ان جي ديوارن کي پان گتڪي جي ٿڪن سان خراب ڪرڻ وغيره معاملن جي ذريعي پنهنجي پاڙيسري کي ستائي ۽ ان جو سُڪ چين برباد ڪري پنهنجي قبر ۽ آخرت کي داءِ تي لڳائيندا آهيون. اهڙن کي گهرجي ته هو پاڙيسرين جا حق پامال ڪرڻ ۽ انهن کي ستائڻ کان ڊڄن، ڇاڪاڻ ته پاڙيسرين کي ستائڻ جي سبب جيڪڏهن الله **عَزَّ وَجَلَّ** ناراض ٿي ويو، ان جا حبيب **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** رُسي ويا، ته ياد رکڻ! نماز، روزي ۽ صدقي ۽ خيرات جي ڪثرت به جهنم جي عذاب کان نه بچائي سگهندي.

اچو! پاڙيسرين سان بدسلوڪي جي وعيدن تي مشتمل 4 فرمانِ مُصطفيٰ

ٻڌو ۽ عبرت حاصل ڪريو،

نبي ڪريم ﷺ جن ارشاد فرمايو: ڪيئي پاڙيسري قيامت جي ڏينهن پنهنجن پاڙيسرين جو دامن پڪڙيندا، مظلوم پاڙيسري عرض ڪندو: يا رب عَزَّوَجَلَّ! ان کا پڇا ڪريو ته ان مون تي پنهنجو دروازو بند ڪري رکيو هو ۽ پنهنجي ضرورت کان زائد شيون مون کان روڪيون هيون.

(كنز العمال، ڪتاب الصلوة، باب الرابع في حقوق... الخ، ۲۳/۵، جزء ۹، حديث: ۲۴۸۹۴)

هڪ شخص عرض ڪيو: يَارَسُوْلَ اللهِ ﷺ! ڦلاڻي عورت جو تذڪرو ان جي نماز صدقو ۽ روزن جي ڪثرت جي ڪري ڪيو ويندو آهي، پر هوءَ پنهنجي زبان سان پاڙيسرين کي تڪليف ڏيندي آهي. ته رسولُ بي مثال، بي بي آمنه جي لال ﷺ جن ارشاد فرمايو: اها جهنمي آهي. ان بيهر عرض ڪيو: يَارَسُوْلَ اللهِ ﷺ! ڦلاڻي عورت نماز ۽ روزي جي ڪمي ۽ پٺي جا ٽڪرا صدقو ڪرڻ جي ڪري سڃاتي ويندي آهي ۽ پنهنجي پاڙيسرين کي ايڏائيندي ناهي ته پاڻ ﷺ جن ارشاد فرمايو: اها جڻي آهي.

(مسند احمد، ۴۴۱/۳، رقم ۹۶۸۱)

بارگاہ رسالت ۾ هڪ شخص عرض ڪيو: يَارَسُوْلَ اللهِ ﷺ! مون ڦلاڻي قبيلي جي پاڙي ۾ رهائش اختيار ڪئي آهي پر ان مان جيڪو مون کي سڀ کان وڌيڪ تڪليف ڏيندو آهي هو منهنجو سڀ کان زياده قريبي پاڙيسري آهي. ته سرڪار والا تبار، بيڪسن جي مددگار ﷺ جن حضرت سيدنا ابو بڪر صديق ۽ حضرت سيدنا عمر فاروق ۽ حضرت سيدنا علي المرتضيٰ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کي موڪليو ته اهي مسجد جي دروازي تي بيهي زور زور سان اهو اعلان ڪرڻ لڳن ته بيشڪ 40 گهر پاڙي ۾ داخل آهن ۽ جنهن جي شر سان ان جو پاڙيسري خوفزدہ هجي اهو جنت ۾ داخل نہ ٿيندو.

(معجم ڪبير، ۱۹/ ۷۳، حديث: ۱۴۳)

هڪ ٻي حديث پاڪ ۾ آهي: جنهن پنهنجي پاڙيسري کي ايذاء ڏنو بيشڪ ان مون کي ايذاء ڏنو ۽ جنهن مون کي ايذاء ڏنو ان الله **عَزَّوَجَلَّ** کي ايذا ڏنو، جنهن پنهنجي پاڙيسري سان جهيڙو ڪيو ان مون سان جهيڙو ڪيو ۽ جنهن مون سان جهيڙو ڪيو بيشڪ ان الله **عَزَّوَجَلَّ** سان لڙائي ڪئي.

(کنز العمال، ڪتاب الصلوة، ۵/ ۲۵، جزء ۹، حديث: ۲۴۹۲۲)

”مدرسة المدينه بالغان“

منا منا اسلامي پائرو! ٻڌو اوهان ته پاڙيسرين کي ستائڻ ڪيتري قدر تباه ڪن آهي جو پاڙيسرين کي تڪليف ڏيڻ جي ڪري انسان جنت کان محروم (Deprived) ٿي جهڻم جو حقدار قرار ڏنو ويندو آهي، اهڙو شخص الله **عَزَّوَجَلَّ** ۽ ان جي حبيب **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** کي ايذاء ڏيندو ۽ انهن جي ناراضي وٺندو آهي. تنهنڪري پاڙيسرين جي هر معاملي جي خبر رکڻ، انهن کي تڪليف پهچائڻ کان بچڻ ۽ عملي طور تي پنهنجن پاڙيسرين جا همدرد ۽ خير خواه بڻجي وڃڻ، پاڙيسرين جي حقن جي بجا آوري ۽ انهن سان حُسن سلوڪ جو ذهن بنائڻ جو هڪ بهترين ذريعو دعوتِ اسلامي جي مدني ماحول سان وابسته ٿيڻ به آهي، ڇاڪاڻ ته هن ماحول ۾ پاڙيسرين جي حقن جي بجا آوري جو خوب خوب ذهن ڏنو ويندو آهي، لهنذا پاڙيسرين جي حقن جي بجا آوري ۽ انهن سان حُسن سلوڪ جو جذبو وڌائڻ جي لاءِ هن مدني ماحول سان وابسته ٿي 12 مدني ڪمن ۾ مشغول ٿي وڃو. 12 مدني ڪمن مان هڪ مَدَنِي ڪم ”مدرسة المدينه بالغان“ پڙهڻ پڙهائڻ به آهي. جنهن ۾ بالغ اسلامي پائرن کي درست ادائينگي سان ڪم وٺڻ ۽ 63 منٽ جي لاءِ فِي سَبِيلِ اللهِ قرآنِ ڪريم پڙهائڻ جو سلسلو ٿيندو آهي،

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ **عَزَّوَجَلَّ** قرآن ڪريم جي تعليم حاصل ڪرڻ ۽ ان جي تلاوت ڪرڻ

جي برڪتن جي ڇا ڳالهه ڪجي جو صاحبِ جُود و نوال، محبوبِ رَبِّ ذُو الجلال
 صَلَّی اللہُ تَعَالٰی عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّم جن ارشاد فرمايو: قرآن پاڪ سڪڻ، ان جي ڪثرت سان تلاوت
 ڪرڻ ۽ ان جي عجائبات ۾ غور و فڪر ڪرڻ پاڻ تي لازم ڪري وٺو، ان
 جي ذريعي توهان جنت ۾ (بلند) درجات کي حاصل ڪندو. (کنز العمال، ڪتاب

الاذڪار، الباب السادس في تلاوة القرآن وفوائده، ۱/ ۲۶۶، حديث: ۲۳۶۵)

اچو! ترغيب جي لاءِ مدرسه المدينه بالغان ۾ پڙهڻ جي هڪ ايمان افروز
 مدني بهار ٻڌو ۽ مدرسه المدينه بالغان ۾ پڙهڻ جي نيت ڪريو، جيڪو درست
 قرآن ڪريم پڙهڻ ڄاڻن ٿا اهي ٻين کي قرآن ڪريم پڙهائي علم قرآن کي
 عام ڪن، جيئن

اسی ماحول نے ادنیٰ کو اعلیٰ کردیا دیکھو

هڪ اسلامي ڀاءُ جي بيان جو خلاصو آهي: منهنجا گناه تمام گهڻا هئا
 جنهن ۾ معاذَ اللہ عَزَّ وَجَلَّ V.C.R جي ليڊ سپلائي ڪرڻ، روزانو ٻه بلڪ ٿي ٿي
 فلمون ڏسڻ، ورائٽي پروگرامز (Programmes) ۾ راتيون گذاري برباد ڪندو هيس
 اَلْحَمْدُ لِلّٰہ عَزَّ وَجَلَّ بابُ المدينه ڪراچي جي علائقي نيا آباد جي هڪ اسلامي ڀاءُ جي
 مسلسل انفرادي ڪوشش جي بَرَڪت سان علائقي جي مدرسه المدينه (بالغان)
 ۾ ويڻ جي ترڪيب ٻڌي ۽ اهڙي طرح عاشقانِ رسول جي صحبت ملي ۽ مان
 تبليغ قرآن وسٽ جي عالمگير غير سياسي تحريڪ، دعوتِ اسلامي جي مَدَنِي
 ماحول سان وابسته ٿي مَدَنِي ڪمن ۾ مصروف ٿي ويس.

گنهگارو آؤ، سِيَه ڪارو آؤ گناهون ڪو ڊيڳا ڇڙا مَدَنِي ماحول

منا منا اسلامي ڀائرو! اوهان ٻڌو ته دعوتِ اسلامي جو مدني ماحول اسان
 کي نه صرف پنهنجي بلڪ ٻين جي اصلاح جي به ترغيب ڏياري ٿو، بلڪ

نمازي ۽ سُنتن جو پيڪر به بڻائي ٿو، ممڪن آهي ته ابتدا ۾ اسان تي به ڪنهن انفرادي ڪوشش ڪئي هوندي، جنهن جي ڪري اڄ **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ** اسان به هن مدني ماحول جون برڪتون ماڻي رهيا آهيون، تنهنڪري اهڙي طرح اسان کي گهرجي ته اسان به انفرادي ڪوشش جي ذريعي ٻين مسلمانن خاص ڪري پنهنجي پاڙيسرين کي نيڪي جي دعوت ڏئي انهن کي به نمازن جي ادائينگي، سُنتن تي عمل ڪرڻ، مدني انعامات جو رسالو پڙهڻ، راه خدا ۾ عاشقانِ رسول سان گڏ مدني قافلن جو مسافر بڻجڻ، مڪتبه المدينه تان شايع ڪيل ڪتابن ۽ رسالن جو مطالعو ڪرڻ ۽ سُنتن پري اجتماعن ۾ شرڪت ڪرڻ وغيره جهڙن نيڪ ڪمن جو ذهن ڏيندا رهون. **مَعَاذَ اللّٰهِ عَزَّوَجَلَّ** انهن کي گناهن ۾ مبتلا ڏسون ته پيار و محبت ۽ شفقت و نرمي سان روڪڻ جي ڪوشش ڪريون. پاڙيسرين کي نيڪي جي دعوت ڏيڻ ۽ انهن کي گناهن کان منع ڪرڻ ڪيتري قدر اهم آهي. اچو! هڪ حديثِ مبارڪ مان ان جي اهميت کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪيون ٿا،

هڪ ڏينهن دافع رنج و ملال، صاحبِ جود و نوال **صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم** جن خطبو ارشاد فرمايو ۽ مسلمانن جي ڪجهه گروهن جي واکاڻ ڪئي، پوءِ ارشاد فرمايائون: انهن ماڻهن جو ڇا حال آهي جيڪي پنهنجي پاڙيسرين کي نه سمجهائن ٿا نه سيڪارين ٿا ۽ نه ئي نصيحت ڪن ٿا، نه نيڪي جي دعوت ڏين ٿا ۽ نه ئي بُرائي کان منع ڪن ٿا، ۽ انهن ماڻهن جو ڪهڙو حال آهي جيڪي پنهنجي پاڙيسرين کان نٿا سڪن، نه انهن کان سمجهن ٿا ۽ نه ئي نصيحت طلب ڪن ٿا، **اللّٰهُ عَزَّوَجَلَّ** جو قسم! گهرجي ته هڪ قوم پنهنجي پاڙيسرين کي ضرور دين سيڪاري، سمجهائي، نصيحت ڪري ۽ نيڪي جي دعوت ڏي، اهڙي طرح ٻي قوم کي ڪي ته پنهنجي پاڙيسرين کان دين سکي، سمجهي ۽

نصیحت حاصل ڪري نه ته جلد ئي انهن کي ان جو انجام سهڻو پوندو. پوءِ پاڻ ڪريم صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم منبر شريف کان هيٺ تشریف کڻي آيا، ته صحابه ڪرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَان (هڪ ٻي کان) پڇا ڪيائون: اوهان جي خيال ۾ رَسُولُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم هنن ماڻهن مان ڪهڙا ماڻهو مراد ورتا آهن؟ ته ٻين انهن کي ٻڌايو: انهن مان مراد اشعري قبيلي وارا آهن چوٽه اهي فقها جي قوم آهي ۽ انهن جا پاڙيسري جفاڪار اعرابي آهن.

جڏهن اها ڳالهه اشعرين وٽ پهتي ته اهي خاتَمُ الْمُرْسَلِينَ، رَحْمَةً لِّلْعٰلَمِينَ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم جي بارگاه ۾ حاضر ٿيا ۽ عرض ڪيائون: يارسول الله صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم! اوهان هڪ قوم جي پلائي ۽ هڪ جي بُرائي جو ذڪر فرمايو، اسان انهن مان ڪهڙن مان آهيون؟ ته پاڻ سڳورن صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم ارشاد فرمايائون: ڪيپي ته هڪ قوم پنهنجي پاڙيسرين کي ضرور دين سيڪاري، سمجھائي، نصیحت ڪري ۽ نيڪي جي دعوت ڏي، اهڙي طرح ٻي قوم کي ڪيپي ته پنهنجي پاڙيسرين کان دين سکي، سمجھي ۽ نصیحت حاصل ڪري نه ته جلد ئي انهن کي ان جو انجام سهڻو پوندو. انهن ٻيهر عرض ڪيو، يارسول الله صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم! ڇا اسان ٻين ماڻهن کي نصیحت ڪريون؟ ته پاڻ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم اها ئي ڳالهه ڏهرائي، انهن ٻيهر اهو ئي عرض ڪيو، ڇا اسان ٻين کي نصیحت ڪريون. ته پاڻ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم جن ارشاد فرمايو: ها ائين ئي آهي. انهن وري عرض ڪيو: اسان کي هڪ سال جي مُهلت ڏيو. ته پاڻ ڪريم صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم انهن کي هڪ سال جي مُهلت عطا ڪئي ته جيئن هي ماڻهن کي دين سيڪارين ۽ نصیحت ڪن.

مٺا مٺا اسلامي ڀاڻرو! ٻڌو اوهان ته پاڙيسرين کي نيڪي جي دعوت ڏيڻ، انهن کان علم دين سکڻ، سيکارڻ، انهن کي نصيحت (Advise) ڪرڻ ۽ انهن کان نصيحت طلب ڪرڻ ڪيتري قدر اهميت رکي ٿو جو خود اسان جي آقا و موليءَ، ٻنهي جهانن جي داتا **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** پنهنجي زبان حق ترجمان سان ان جي ترغيب ڏياري ان کي خوب واضح ڪري ڇڏيو ته جيئن قيامت تائين اچڻ وارا مسلمان پاڻ سڳورن **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** جي ان حسين تعليمات کي خوب سمجهي وٺن ۽ هن مُعاملي ۾ ڪنهن قسم جي کوتاهي نه ڪن.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ اسان جي بزرگانِ دين تعليماتِ نبوي تي دل و جان سان عمل پيرا رهيا، اهو ئي سبب آهي ته انهن حضرات جو شمار پنهنجي زماني جي ان عظيم ماڻهن ۾ ٿيندو هو جو پنهنجي پاڙيسرين جي حقن سان چڱي نموني واقف، انهن تي تمام گهڻو مهربان ۽ انهن جي آخرت جي بهتري جي لاءِ انهن کي نيڪي جي دعوت ڏيڻ جا عادي هئا. اچو! هن باري ۾ هڪ ايمان افروز واقعو ٻڌو ۽ خوش ٿيو

نيڪي جي دعوت سان متاثر ٿي پاڙيسري مسلمان ٿي ويو

شمعون نالي هڪ باهه جو پوڄاري حضرت سيڏنا حسن بصري **رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** جو پاڙيسري هو جڏهن ان جي انتقال جو وقت آيو ته پاڻ **رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** ان وٽ تشريف وٺي ويا، ڇا تا ڏسن جو ان جو سڄو جسم باهه جي دونهن جي ڪري ڪارو ٿي ويو آهي! پاڻ **رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** ان تي انفرادي ڪوشش ڪندي ان کي اسلام قبول ڪرڻ جي دعوت پيش ڪئي ۽ رحمتِ الهي جي اميد ڏياري، ان عرض ڪيو: مان تن شين جي ڪري اسلام کان پري آهيان؛ ﴿1﴾ جڏهن اسلام جي ويجهو دنيا تمام بُري شيءِ آهي ته پوءِ توهان ماڻهو هن جي حصول جي

جستجو ڇو ٿا ڪيو؟ ﴿2﴾ موت کي يقيني تصور ڪرڻ باوجود ان جي لاءِ تياري ڇو نٿا ڪيو ﴿3﴾ توهان جي چوڻ مطابق ديدارِ الهي تمام وڏي نعمت آهي پوءِ توهان دنيا ۾ ان جي مرضي جي خلاف ڪم ڇو ٿا ڪيو؟ حضرت سيّدنا حسن بصري رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ ارشاد فرمايو: انهن سڀني شين جو تعلق ته اعمال سان آهي عقائد سان ناهي، تون اهو ته غور ڪر ته باهه جي پوڄا ۾ وقت ضايع ڪري تون کي ڇا حاصل ٿيو؟ مومن چاهي ڪهڙو به هجي گهٽ ۾ گهٽ الله عَزَّوَجَلَّ جي وَحْدَانِيَت (يعني هڪ هجڻ) کي تسليم ڪندو آهي، ڏسو! توهان 70 سال تائين ان باهه کي پوڄيو آهي ان جي باوجود اسان ٻئي باهه ۾ ٽپو ڏيون ٿا ته هي اسان ٻنهي کي برابر ساڙيندي يقيناً تنهنجي عبادت ڪرڻ تو کي نه بچائي سگهندي، ها منهنجي مالڪ و مولِي عَزَّوَجَلَّ ۾ هي طاقت ضرور آهي ته جيڪڏهن اهو چاهي ته هي باهه مون کي ذري برابر به نقصان نه پهچائي سگهندي. هي فرمائي پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ پنهنجي هٿ ۾ باهه کڻي پر ان سندن رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ کي ڪو نقصان نه پهچايو، هي ڏسي شمعون گهڻو متاثر ٿيو پر اداس ٿي چوڻ لڳو: مان ستر سالن کان آتش پرستي ۾ مبتلا رهيس، هاڻي آخري وقت ۾ ڇا مسلمان ٿيان! پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ ان تي انفرادي ڪوشش جاري رکي، آخرڪار ان عرض ڪيو: مان انهيءَ شرط تي مسلمان ٿي سگهان ٿو اوهان مون کي هي عهد نامو لکي ڏيو ته منهنجي مسلمان ٿيڻ کان پوءِ الله عَزَّوَجَلَّ منهنجي سڀني گناهن جي بخشش فرمائي ڇڏيندو پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ ان مضمون جو عهدنامو لکي ڪري ان جي حوالي ڪيو، پر چيائين: هن تي عادل ماڻهن جي گواهي به درج ڪرايو اوهان هن جو هي مطالبو به پورو ڪيو، ان کان پوءِ اهو مسلمان ٿي ويو ۽ وصيت ڪئي ته منهنجي مرڻ کان پوءِ مون کي اوهان پاڻ غسل ڏئي هي ”عهد نامو“ منهنجي هٿ ۾ ڏجو ته جيئن ميدانِ محشر ۾ منهنجي مؤمن هجڻ جو

ثبوت بڻجي سگهي، هي وصيت ڪرڻ کان پوءِ ان کلمو شهادت پڙهيو ۽ ان جو روح فقسِ عُنْصُرِي مان پرواز ڪري ويو، پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ ان جي وصيت پوري فرمائي، انهيءَ رات پاڻ خواب ۾ ڏٺائون ته هو تمام قيمتي لباس، نقش ۽ نگار سان سينگاريل تاج پائي جنت جي سير ۾ مصروف آهن، پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ پڇا ڪئي، تو تي ڇا گذريو؟ ان عرض ڪيو: ”خُذَاعْذَوْجَلَّ منهنجي مغفرت فرمائي ڇڏي ۽ مون کي اهڙن انعامن سان نوازيو جو ٻڌائي نٿو سگهان، تنهنڪري هاڻي اوهان تي ڪو بار ناهي ۽ هي ”عهد نامو“ واپس وٺو چو ته هاڻي مون کي ان جي حاجت ناهي.“ جڏهن بيدار ٿيا ته اهو عهدنامو سندن جي هٿ ۾ موجود هو، پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالٰی عَلَیْهِ هن ڪاميابي تي الله عَزَّوَجَلَّ جو شڪر ادا ڪيو. (تذڪرة الاولياء ج 1 ص 41)

منا مٺا اسلامي ڀائرو! الله وارن جو خوب شان اعليٰ ۽ مٿانهون هوندو آهي جو اهي نيڪي جي دعوت به ڏيندا آهن، الله عَزَّوَجَلَّ جي عنايت سان ڪرامت به ڏيکاريندا آهن ۽ ايمان جي نعمت ڏياري جنت ۾ داخلي جي صورت به بڻائيندا آهن، بهرحال پاڙي وارن جي فڪر رکڻ گهرجي ۽ ان کي نيڪي جي دعوت کان محروم نه ڪرڻ گهرجي، ها غير مسلم سان دوستي رکڻ جي اجازت ناهي جو هڪ عام ماڻهو هي ذهن بڻائي ته مان هن حيلي سان ان کي مسلمان ڪندس، البت جيڪو عالم دين ان غير مسلم جي مذهب ۽ باطل عقيدن جي رد تي قدرت رکندو هجي اهو بيشڪ شريعت جي دائري ۾ رهي ڪري ان کي اسلام ۾ آڻڻ جي لاءِ پنهنجي ويجهو ڪري ۽ ان کي اسلام ڏانهن رغبت ڏياري ۽ ان جي اعتراض جا جواب ڏئي.

مجلسِ اصلاحِ براءِ ڪلاڙي

منا مٺا اسلامي ڀائرو! اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ دعوتِ اسلامي جو مدني ماحول به اسان

ڪي اها ئي مدني سوچ فراهم ڪري ٿو ته اسان پنهنجي پاڙيسرين بلڪ انهن سان لاڳاپيل ڪنهن به شيءِ کي نقصان پهچائڻ، انهن جي جانورن ۽ پکين کي به تڪليف ڏيڻ کان بچي پنهنجي لاءِ جنت جي راه کي آسان بڻايون، اسان به اها مدني سوچ ماڻڻ جي لاءِ هن مدني ماحول سان هر دم وابسته رهون. **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ** **عَزَّوَجَلَّ** دعوتِ اسلامي سڄي دنيا ۾ 100 کان وڌيڪ شعبن ۾ دين جي خدمت جو ڪم سرانجام ڏئي رهي آهي، انهن شعبن مان هڪ شعبو ”مجلسِ اصلاحِ براءِ ڪلاڙي“ به قائم ڪيو ويو آهي، جنهن جو بنيادي مقصد راندين سان لاڳاپيل ماڻهن ۾ دعوتِ اسلامي جي مدني پيغام کي عام ڪرڻ ۽ انهن کي دعوتِ اسلامي جي مدني ماحول سان وابسته ڪندي، هن مدني مقصد ”مون کي پنهنجي ۽ سڄي دنيا جي ماڻهن جي اصلاح جي ڪوشش ڪرڻي آهي. **اِنَّ شَاءَ اللّٰهُ** **عَزَّوَجَلَّ**“ جي مطابق زندگي گذارڻ جو مدني ذهن ڏيڻ آهي. وقتاً فوقتاً هن شعبي سان وابسته افراد جي گهرن، اڪيڊميس وغيره ۾ مدني درس (درسِ فيضانِ عِثت) ۽ مدني حلقي وغيره جي ترڪيب ٿيندي آهي. هن شعبي سان لاڳاپيل دعوتِ اسلامي جي هفتيوار سُنتن پري اجتماع ۾ شرڪت ڪرڻ سان گڏوگڏ مدني قافلي ۾ به سفر جي سعادت حاصل ڪن ٿا.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ **عَزَّوَجَلَّ** ڪئي رانديگرن ۽ انهن جي گهر وارن کي مدني مقصد مون کي پنهنجي ۽ سڄي دنيا جي ماڻهن جي اصلاح جي ڪوشش ڪرڻي آهي. جو ذهن ڏيڻ جي ڪوشش جاري آهي. **اللّٰهُ** **عَزَّوَجَلَّ** مجلسِ اصلاحِ براءِ ڪلاڙي کي مزيد ترقيون نصيب فرمائي.

الله ڪرم ايا ڪرے تجھ پہ جہاں میں اے دعوتِ اسلامی تیری دھوم مچی ہو
صَلُّوْا عَلَی الْحَبِیْب! صَلَّی اللّٰہُ تَعَالٰی عَلٰی مُحَمَّدٍ

بيان جو خلاصو!

منا منا اسلامي پائرو! اسان پاڙيسرين جي حقن جي باري ۾ ٻڌڻ جي سعادت حاصل ڪئي

✽ پاڙيسرين سان حُسن سُلُوك سان پيش اچڻ، اڳوڻي زماني کان ئي ماڻهن جي وچ ۾ رائج آهي.

✽ پاڙيسرين سان سٺي سُلُوك ڪرڻ جي تعليم خود الله ﷺ قرآنِ ڪريم ۾ ارشاد فرمائي.

✽ پاڙيسرين جي حقن جي باري ۾ ڪيئي احاديثِ مُبارڪه ۾ ترغيب ڏياري وئي آهي.

✽ پاڙيسرين جي طرفان جيڪڏهن ڪا تڪليف پهچي ته اسان کي صبر جو مظاهرو ڪرڻ گهرجي.

✽ جيڪڏهن اسان جو پاڙيسري ڪنهن آزمائش ۾ مبتلا هجي ته اسان کي فوراً ان جي حاجت روائي ڪرڻ گهرجي.

✽ پاڙيسري سان سٺو سلوڪ ڪرڻ وارا الله ﷺ ان جي رسول ﷺ الله تَعَالٰي عَلَیْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّمَ جي فرمانن تي عمل ڪرڻ وارا آهن.

✽ پاڙيسري سان چڱوورتاءِ ڪرڻ وارا بزرگانِ دين جي سيرت تي هلڻ وارا آهن.

✽ پاڙيسري جي طرفان ملڻ واري تڪليف تي صبر ڪرڻ وارا الله ﷺ جا محبوب آهن.

✽ پاڙيسري سان چڱو سلوڪ ڪرڻ وارن تي الله ﷺ مهربان ٿيندو آهي.

✽ پاڙيسري سان بُرو سُلُوك ڪرڻ وارا الله ﷺ ان جي رسول ﷺ الله تَعَالٰي عَلَیْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّمَ جي نافرمانن ڪرڻ وارا آهن.

✽ پاڙيسري سان بُرو سُلوڪ ڪرڻ وارو جنت ۾ داخلي کان محروم ڪيو ويندو.

الله عَزَّوَجَلَّ اسان کي پاڙيسرين جا حق ادا ڪرڻ جي توفيق عطا فرمائي ۽ انهن کي ڪنهن قسم جو رنج ۽ تڪليف پهچائڻ کان محفوظ فرمائي.

امين بجاہ النبی الامین صَلَّی اللہُ تَعَالٰی عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّم

صَلُّوْا عَلَی الْحَبِیْب! صَلَّی اللہُ تَعَالٰی عَلٰی مُحَمَّد

منا مٺا اسلامي ڀاڙو ! بيان کي ختم ڪندي سٺ جي فضيلت ۽ ڪجهه سٺون ۽ آداب بيان ڪرڻ جي سعادت حاصل ڪيان ٿو، تاجدار رسالت، شهنشاهِ نبوت، مصطفيٰ جانِ رحمت صَلَّی اللہُ تَعَالٰی عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّم جو فرمان جنت نشان آهي: جنهن منهنجي سٺ سان محبت ڪئي ان مون سان محبت ڪئي ۽ جنهن مون سان محبت ڪئي اهو جنت ۾ مون سان گڏ هوندو. (1)

سينہ تری سُنَّت کا مدینہ بنے آقا جنت میں پڑوسی مجھے تُم اپنا بنانا

صَلُّوْا عَلَی الْحَبِیْب! صَلَّی اللہُ تَعَالٰی عَلٰی مُحَمَّد

نچ ڏيڻ جون سنتون ۽ آداب

اچو! شيخ طريقت، امير اهل سنت حضرت علامہ مولانا ابو بلال محمد الياس عطار قادري رضوي ضيائي دَامَتْ بَرَکَاتُہُمُ الْعَالِیَہ جي رسالي ”101 مدني گل“ مان نچ ڏيڻ جون چند سنتون ۽ آداب ٻڌون ٿا:

پهريان ٻه فرمانِ مُصطفي صَلَّی اللہُ تَعَالٰی عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّم ملاحظہ ٿين: ❀ الله عَزَّوَجَلَّ کي نچ

پسند آهي ۽ اوباسي ناپسند. ⁽¹⁾ جڏهن ڪنهن کي ڇڻ اچي ۽ اهو اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ چوي ته ملائڪ رَّبِّ الْعَالَمِينَ چوندا آهن ۽ جيڪڏهن اهو رَّبِّ الْعَالَمِينَ چونڌو آهي ته ملائڪ چوندا آهن: اللّٰهُ عَزَّوَجَلَّ تو تي رحم فرمائي. ⁽²⁾ ڇڻ جي وقت مٿو جهڪايو، منهن لڪايو، ۽ آواز آهستي ڪڍو، ڇڻ جو آواز بلند ڪرڻ بيوقوفي آهي. ⁽³⁾ ڇڻ اچڻ وقت اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ چوڻ گهرجي. (خزائن العرفان صفحي 3 تي طحطاوي جي حوالي سان ڇڻ اچڻ تي حمد الهي کي سنت مؤڪده لکيو آهي) بهتر اهو آهي ته اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَّبِّ الْعَالَمِينَ يا اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلَيٰ كُلِّ حَال چوي ڇڻ واري تي واجب آهي ته فوراً يَرْحَمَكَ الله (يعني الله عَزَّوَجَلَّ توتي رحم فرمائي) چوي ۽ ايتري آواز سان چوي جو ڇڻ وارو پاڻ ٻڌي. ⁽⁴⁾ جواب ٻڌي ڇڻ ڏيڻ وارو چوي: ”يَغْفُرُ اللهُ لَنَا وَ لَكُمْ“ (يعني الله عَزَّوَجَلَّ اسان جي ۽ توهان جي بخشش فرمائي) يا هي چوي: ”يَهْدِيْكُمْ اللهُ وَ يُصْلِحَ بَالَكُمْ“ (يعني الله عَزَّوَجَلَّ توهان کي هدايت ڏي ۽ توهان جو حال صحيح ڪري) ⁽⁵⁾ جيڪو ڇڻ اچڻ تي اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلَيٰ كُلِّ حَال چوي ۽ پنهنجي زبان سڀني ڏندن تي ڦيري ڇڏي ته اِن شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ ڏندن جي بيمارين کان محفوظ رهندو. ⁽⁶⁾ حضرت مولاءِ ڪائنات، علي المرتضيٰ ڪَرمَ اللهُ تَعَالٰى وَجْهَهُ الْكَرِيمَ فرمائن ٿا: جيڪو ڇڻ اچڻ تي اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلَيٰ كُلِّ حَال چوي ته اهو ڏاڻ ۽ ڪن جي بيماري ۾ ڪڏهن به مبتلا نه ٿيندو. ⁽⁷⁾ **(9)** ڇڻ ڏيڻ واري کي گهرجي ته ڏاڍيان حمد ڪري ته جيئن ڪو ٻڌي ۽ جواب ڏي. (ردالمحتار ج 9 ص 684) **(10)** ڇڻ جو جواب هڪ دفعو

... بخاري، ۱۶۳/۴، حديث: ۶۲۲۶

... معجم كبير، ۳۵۸/۱۱، حديث: ۱۲۲۸۴

... رَدُّ الْمُحْتَار، ۶۸۴/۹

... بهار شريعت، حصہ ۱۶، ۱۱۹/

... فتاویٰ ہندیہ، ۳۲۶/۵

... مرآة المناجیح، ۳۹۶/۶

... مرقاة المفاتیح، ۴۹۹/۸، تحت الحديث: ۴۷۳۹

واجب آهي، ٻيو پيرو نچ اچي ۽ اهو **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ** چوي ته ٻيهر جواب واجب ناهي بلڪ مستحب آهي. (عالمگيري ج 5 ص 326) **(11)** جواب اُن صورت ۾ واجب ٿيندو جڏهن نچ ڏيڻ وارو **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ** چوي ۽ جيڪڏهن حمد نه ڪري ته جواب ناهي. (بهار شريعت، جلد 3 ص 477) **(12)** خطبي جي وقت ڪنهن کي نچ اچي ته ٻڌڻ وارو اُن جو جواب نه ڏي. (فتاويٰ قاضي خان ج 2 ص 377) **(13)** ڪيئي اسلامي پائر موجود هجن ته ڪجهه حاضرين جواب ڏنو ته سڀني جي پاران جواب ٿي ويو پر بهتر اهو آهي ته سڀئي جواب ڏين. (ردالمحتار، ج 9 ص 684) **(14)** ديوار جي پٺيان ڪنهن کي نچ آئي ۽ اُن **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ** چيو ته ٻڌڻ وارو اُن جو جواب ڏي. (ايضاً) **(15)** نماز ۾ نچ اچي ته سڪوت ڪري (يعني خاموش رهي) ۽ **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ** چيائين ته به نماز ۾ حرج ناهي ۽ جيڪڏهن اُن وقت حمد نه ڪيائين ته فارغ ٿي ڪري. (عالمگيري، ج 1 ص 98) **(16)** توهان نماز پڙهي رهيا آهيو ۽ ڪنهن کي نچ آئي ۽ توهان جواب جي نيٽ سان **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ** چيو ته توهان جي نماز ٽٽي ويندي. (ايضاً) **(17)** ڪافر کي نچ آئي ۽ اُن **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ** چيو ته جواب ۾ **يَهْدِيكَ اللّٰهُ** (يعني الله **عَزَّوَجَلَّ** تو کي هدايت ڏي) چيو وڃي. (رد المحتار ج 9 ص 684)

صَلُّوْا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّيَ اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَى مُحَمَّدٍ

طرح طرح جون هزارين سنتون سڪڻ جي لاءِ **مكتبة المدينة** جي شايع ٿيل ڪتاب 312 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”بهار شريعت“ حصو 16 ۽ 120 صفحن جو ڪتاب ”سنتين اور آداب“ هڊيو ڏئي حاصل ڪيو ۽ پڙهو. سنتن جي تربيت جو هڪ بهترين ذريعو دعوت اسلامي جي مدني قافلن ۾ عاشقان رسول سان گڏ سنتن پريو سفر آهي.

ترى سُنّتوں پہ چل کر میری روح جب نکل کر چلے تو گلے لگانا مدنی مدینے والے

صَلُّوْا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّيَ اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَى مُحَمَّدٍ

دعوتِ اسلامي جي هفتيوار سنتن پري اجتماع ۾ پڙهيا ويندڙ 6 درود شريف ۽ 2 دعائون

(1) جمع جي رات جو درود

اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْاُمِّيِّ الْحَبِيبِ الْعَالِي الْقَدْرِ
الْعَظِيمِ الْجَاهِ وَعَلَى اٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ

بزرگن فرمايو آهي ته جيڪو شخص هر جمعرات (جمع ۽ خميس جي وچين رات) هن درود شريف کي پابندي سان گهٽ ۾ گهٽ هڪ ڀيرو پڙهندو موت جي وقت سرڪار مدينه صَلَّي اللهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم جي زيارت ڪندو ۽ قبر ۾ داخل ٿيڻ وقت به ايستائين هو ڏسندو ته سرڪار مدينه صَلَّي اللهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم ان کي پنهنجي هٿن سان قبر ۾ داخل ڪري رهيا آهن.⁽¹⁾

(2) سمورا گناه معاف

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا وَمَوْلَانَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى اٰلِهِ وَسَلِّمْ

حضرت سَيِّدُنَا انس رَضِيَ اللهُ تَعَالٰى عَنْهُ کان روايت آهي ته تاجدار مدينه صَلَّي اللهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم جن فرمايو: جيڪو شخص هي درود شريف پڙهي جيڪڏهن بيٺل هو تو ويهڻ کان پهريان ۽ ويٺل هو ته بيهڻ کان پهريان، ان جا گناه معاف ڪيا ويندا.⁽²⁾

¹...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة السادسة والخمسون، ص 151 ملخصاً

²...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الحادية عشرة، ص 65

(3) رَحمت جاستر دروازا

صَلِّ اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ

جيڪو هي دُرود شريف پڙهندو آهي ان تي رحمت جا ستر دروازا کوليا ويندا آهن.⁽¹⁾

(4) ڇهه لک دُرود شريفن جو ثواب

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَدَدَ مَا فِي عِلْمِ اللَّهِ صَلَاةً دَائِمَةً بِدَوَامِ مُلْكِ اللَّهِ

حضرت احمد صاوي عليه رَحْمَةُ اللهِ الْهَادِي ڪن بزرگن کان نقل ڪن ٿا هن دُرود شريف کي هڪ ڀيرو پڙهڻ سان ڇهه لک دُرود شريف پڙهڻ جو ثواب حاصل ٿيندو آهي.⁽²⁾

(5) قُرْبِ مُصْطَفِي صَلَّي اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ كَمَا تُحِبُّ وَتَرْضَى لَهُ

هڪ ڏينهن هڪ شخص آيو ته حُضُورِ انور صَلَّي اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کيس پنهنجي ۽ صِدِّيقِ اڪبر رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ جي وچ ۾ ويهاريو، انهيءَ تي صحابہ ڪرام رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمْ کي تَعَجُّبُ ٿيو ته اهو مرتبي وارو شخص ڪير آهي جڏهن اهو هليو ويو ته سرڪارِ مدينه صَلَّي اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: هو جڏهن مون تي دُرود پاڪ پڙهندو آهي ته هيئن پڙهندو آهي.⁽³⁾

(6) دُرود شَفَاعَت

¹...القول البديع، الباب الثاني، ص 277.

²...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الثانية والخمسون، ص 149

³...القول البديع، الباب الاول، ص 125

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاَنْزِلْهُ الْمَقْعَدَ الْمُقَرَّبَ عِنْدَكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

شافع امر ﷺ جن جو فرمان معظم آهي : جيڪو شخص هي درود پاڪ پڙهي ان جي لاءِ منهنجي شفاعت واجب ٿي ويندي آهي.⁽¹⁾

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّيَ اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّد

(1) هڪ هزار ڏينهن جون نيڪيون

جَزَى اللَّهُ عَنَّا مُحَمَّدًا مَا هُوَ أَهْلُهُ

حضرت سيّدنا ابن عباس رضيا الله تعالى عنهما کان روايت آهي ته سرڪارِ مدينه ﷺ لاءِ ستر فرشتا هڪ هزار ڏينهن تائين نيڪيون لکندا آهن.⁽²⁾

(2) جن شَبِ قدر حاصل ڪري ورتي

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ، سُبْحَنَ اللَّهُ رَبِّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

(خداءِ حلیم و کریم کان سواءِ ڪوئي عبادت جي لائق ناهي، الله عَزَّ وَجَلَّ پاڪ آهي جيڪو ستن آسمانن ۽ عرشِ عظیم جو پروردگار آهي)

فرمانِ مصطفیٰ ﷺ: جنهن هن دُعا کي ٿي پيرا پڙهيو جن ان شَبِ قدر کي حاصل ڪري ورتو. (ابنِ عساکر ج 19، ص 155، حديث 4455)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّيَ اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّد

¹ ... الترغيب والترهيب، ج 2، ص 329، حديث 31

² ... مجمع الزوائد، كتاب الادعية، باب في كيفية الصلاة... الخ، 254/10، حديث: 17305